

GORAN SKROBONJA

TIHI GRADOVI

Prče

■ Laguna ■

TIHI GRADOVI

Copyright © 2007 Goran Skrobonja

Copyright © 2007 ovog izdanja LAGUNA

Edicija Meridijan
Knjiga 8

SADRŽAJ

O VUKOVIMA I LJUDIMA.....	9
PAK I JA	113
TIHI GRADOVI	137
SVE VREME SVETA	145
LAKO JE BITI BOG	155
CRVENO NEBO NAD POLJIMA ILOVAČE	161
U 5 I 15 ZA NEKROPOLIS.....	233
O AUTORU	249

O VUKOVIMA I LJUDIMA

*Zdravo da si, vučji duše stari
Svoju senku meni sad podari
Meni, što u krugu ovom stojim
I čeznem za strašnim likom tvojim
Da poteram sočno i debelo stado
Da poplašim posvud i staro i mlado.
– Stari francuski napev iz ranog srednjeg veka*

„Šta se dešava?“

Pančić je podigao pogled i namrštio se kada je inspektor Korać zalupio vrata kombija.

„Sedi tu i ćuti. Upravo je postalo zanimljivo.“

Aleksandar Korać je pogledao po skućenoj i zamračenoj unutrašnjosti policijskog kombija za prisluškivanje i seo na kutiju, uklonivši najpre s nje kese sa ostacima big-mek obroka. Preturio je plastičnu čašu dok je sedao i isprskao nogavice farmerki koka-kolom. Tiho je opsovao.

„Pazi sad“, reče Šešlija, tehničar pred svetlucavim prislušnim uređajem. On okrenu potencijometar i unutrašnjost kombija ispuniše zvuci ulice: huka saobraćaja, muški glas.

„...krajnje glupo; ne želim da mi vraćaš poklon. To je običan izraz pažnje i...“

„Ne razumeš.“ Ženski glas, senzualni alt. Nešto u tom glasu nagna Koraća da se naježi. „Ne želim da misliš da ti bilo šta dugujem.“

„Duguješ?“ Muškarac se nasmeja s nevericom, ne sasvim iskreno. „Ne duguješ ti meni ništa... Ili, možda, samo jednu malu stvar.“

„A šta bi to moglo da bude?“

Korać je mogao da zamisli kako muškarac sleže ramenima. „Pa, ništa naročito važno. Samo život, onaj koji si mi uzela. Život koji sam mogao da proživim s tobom.“

„Pi, bre!“ uzviknu Šešlija. „Koji kreten. Umesto da je pripali jednom-dvaput, pa da vidiš kako bi legla na rudu. Tras-tras!“

Pančić se podrugljivo nasmeja. „Pakujemo 'beogradskog kralja doupa', a on se prenemaže zbog jedne obične ribe. Sreća te sve snimamo. Niko nam ne bi poverovao.“

„Tišina, bre!“, siknu Korać. „Slušajte!“

Razgovor je postao neprijatan. „Probaj jednom da shvatiš: gotovo je. Čao, nema više. Nemoj me zvati, nemoj me uznemiravati... Nemoj da kvariš sećanje na one malobrojne lepe trenutke koje smo imali... dok tvoja ljubljena ženica nije saznala.“

Odlučna je, pomisli Korać. Muškarac koga su prisluškivali, Aurel Kostić zvani Kojot, jedan od mladih i novopečenih bogataša s puterom na glavi, kokainom u srebrnoj burmutici i krvlju na rukama, oglasi se nesuvislim zvukom osujećenosti. „Nemoj...“, progovori devojka kao da pokušava da izbegne nasilni zagrljaj, i tada se sva trojica trgoše na zvonki prasak šamara.

„U, da ga jebeš“, reče Pančić tiho, gotovo sa strahopoštovanjem.

Koraci, žurni. Zvuk koji je Korać isuviše dobro poznao, zvuk izvlačenja pištolja iz futrole.

„Stani! Ne teraj me na ovo...“ Ali koraci su se neumoljivo udaljivali. Korać vide da Pančić nervozno grize čačalicu i premeće je jezikom po ustima.

Eksplozija pucnja svu trojicu natera da poskoče.

„Sranje!“ dreknu Korać, pa i sam izvuče službeni revolver iz futrole ispod pazuha. „Idemo!“

Pančić prinese motorolu ustima. „Kajman 1, Kajman 2: kreći!“ Onda otvori pred Koraćem vrata kombija i iskoči na vlažan pločnik.

„Samo trenutak! Šta je sad ovo?“

Šešlijin preneraženi ton nagna dvojicu inspektora da se okrenu. Iz zvučnika je dopiralo mucanje muškarca koji samo što je pucao u svoju bivšu devojku... zapanjeno nerazumljivo mucanje, a zatim, duboko, potmulo grleno režanje. Delić sekunde kasnije, vrisak od kog se Koraću digoše dlačice na potiljku.

„Hajde“, gurnu on kolegu i oni jurnuše prema sokaku koji je izlazio bočno na glavnu ulicu. Patrolna kola su već bila tamo, u zavijanju sirena, s plavim stroboskopskim rotacionim svetlima.

„Šta je to, bilo, neki džukac?“, doviknu mu Pančić dok su trčali.

Korać samo pomisli na vrisak i potrča još brže prema mračnom ždreću uličice.

Nije bio džukac.

Korać nije znao šta je to moglo da bude. Džukac svakako ne.

Kada su upali u tamu, okliznuo se i tresnuo u otpatke razbacane oko kontejnera, jedva uspevši da zadrži pištolj u ruci. Pridigao se na kolena i shvatio da su mu pantalone i dlanovi umazani gustom, tamnom tečnošću. Kraj njega protrča uniformisani policajac i u zanjihanom svetlu baterijske lampe on vide na podignutoj šaci krv. *Jebote*, pomisli, pa uspe da se osovi na noge i potrči za tamnim siluetama koje su vikale ispred njega. Konačno stiže do kraja uličice, tamo gde se otvarala prema svetlima bulevara, i stade kraj ostalih policajaca i inspektora koji su stajali u polukrugu. Dvojica su povraćali sa strane, u senke. Samo je s krajnjim naporom volje uspeo da zadrži nedavno progutani hamburger u želucu.

Kojot je bio na prljavoj staroj kaldrmi... u praznim kartonskim kutijama... na rešetkastim otvorima podruma zgrade čijim je zidom uličica bila omeđena s leve strane. Iskidani skupi, elegantni *Armanijev* mantil delimično je skrivao rastrgnuti

trup, ali svetlost baterijskih lampi obasjavala je prekinuti kičmeni stub, koji je štrčao iz gornjeg dela tela. Druga polovina Kojotovog leša virila je iz gomile kutija s druge strane uličice, povezana s trupom vijugavim crevima, koja su se presijavala između ogrizaka jabuka i praznih plastičnih boca. Glavu su mu pronašli tek posle pola sata iscrpne pretrage i još tri povraćanja, sada već nasuvo. Dok je pokušavao da pripali cigaretu drhtavom rukom, Korać je mislio da mu iz nozdrva nikada neće nestati smrad prosute utrobe, prolivene krvi i izbljuvane, polusvarene hrane.

„Zar ne znaš da će te to jednog dana ubiti?“, reče Pančić i pripali mu cigaretu. Zvučao je nehajno, kao i uvek, ali Korać je video koliko je njegov stariji kolega bled. Žudno je uvukao dim u pluća, zadržao ga tamo zatvorenih očiju, a onda ispustio kroz nos. Činilo mu se da mu je već malo bolje.

„Šta je sa devojkom?“, upita on.

Pančić slegnu ramenima. „Ekipe češljaju okolinu. Momci još razgrću đubre po kontejnerima, ali mogu da se kladim da neće naći tamo ni komadić od nje. Imamo otiske njenih cipela, krvave. A Kojotovu utoku su našli dvadesetak metara od leša. Eno, sada slikaju.“

Korać se uspravi i pogleda prema belim bleescima blica. Ekipa za uviđaje radila je svoj posao, dok su ambulanta kola stajala pred ulazom u uličicu, bez uključene sirene; rotaciona svetla su obasjavala u pravilnim razmacima lica dvojice policajaca.

„Jesu li momci locirali Kojotove telohranitelje?“

„Eno ih malo niže, u kolima.“

„Hajde“, ispusti Korać dim i baci polupopušenu cigaretu u baru. „Da vidimo šta oni imaju da kažu.“

Ispostavilo se da to i nije bilo bogzna šta.

Jedan od njih nije mogao da ima više od osamnaest-devetnaest godina: uobičajena kratka frizura, ofarbana u žuto, tamne naočari bez obzira na mrak, skupo odelo, i galanterija firme *Hekler i Koh*. Drugome je lice bilo izbrazdano ožiljcima i ličio

je na tipičnog gangstera iz filmova *Lina Venture*; taj je više voleo klasične tetejce. Toliko da ih je imao čak tri kod sebe.

„Insistirao je da ih ostavimo same“, rekao je inspektorima hrapavim glasom. „Ja sam bio protiv, isto kao i Živa...“ On klimnu glavom prema žutokosom. „Ali ne... Rekao je da ga sačekamo u autu.“ Auto je bio srebrnastosivi A12 parkiran kraj ivičnjaka, malo iza policijskog džipa. Prilično skromno za tipa Kojotovog formata.

„Šta misliš, ko ga je zveknuo?“, upita Pančić.

Izbrazdani ga pogleda iskosa, nabra čelo kao da razmišlja da li da odgovori, pa reče: „Verovatno Džiberovi momci. Imali su neku frku pre desetak dana.“

„I šta ćete sad?“, reče Pančić. „Mislim, ostali ste bez posla...“

Žutokosi se iskezi. „Za nas uvek ima posla.“

Kada su se udaljili, Pančić upita Koraća: „Šta kažeš?“

„Nemaju pojma. Džiber nema ništa s tim. Njegov stil su bombe pod kolima. Pusti ih kući.“

Pančić ćutke klimnu glavom, pa mahnu uniformisanom policajcu i pokaza prema dvojici telohranitelja.

Korać se okrenu i neodlučno priđe otvoru uličice. *Do đavola, šta se dogodilo u tom mračnom prolazu?* Iza sebe začu signal motorole, Pančićev tihi glas. A zatim: „Aco! Idemo. Pronašli su je.“

Izašli su na bulevar i ugledali druga ambulanta kola nekih stotinu metara dalje, a kraj njih i plavi džip interventne ekipe. Devojka je ležala na nosilima i mlatarala glavom levo-desno. Korać primeti da je vezana remenjem koje ju je stezalo na prsima i butinama, preko belog prekrivača navučenog do grla. Oči su joj bile zakolutane duboko u lobanju tako da su se videle samo beonjače. Tresla se i drhtala, pokušavala da se bacaka pod čvrsto zategnutim kaiševima. Beli prekrivač se natapao rume-nim mrljama koje su se lagano širile.

On priđe i čučnu kako bi je bolje osmotrio. Kosa joj je bila duga do ramena, rasuta u mokrim bičevima; pune usne su joj bile modre, lice prekriveno krvlju što se polako sušila.

Bože, pomisli, pa se uspravi i potraži bolničara, dok je Pančić razgovarao s policajcem koji ju je prvi zatekao. Mladić u belom mantilu punio je špric i istiskivao vazduh iz igle.

„Sedativ?“ upita Korać i pokaza službenu legitimaciju. Bolničar se osvrnu, pogleda ga i kratko klimnu glavom.

„Sačekajte samo trenutak“, reče inspektor i ponovo čučnu kraj nje. Bolničar se namršti. „Samo brzo“, reče. „Ima prostrelnu ranu u boku.“

Korać klimnu glavom i nagnu se bliže. „Hej! Hej...“, obrati se mladoj ženi na nosilima. „Čujete li me?“

Nastavila je da mlati glavom.

„Recite mi... recite šta ste videli tamo... u uličici?“

Naježi se od zvuka koji joj se oteo iz grla. Bilo je to gotovo životinjsko cviljenje, prožeto beznadežnim očajanjem.

„Mmmmf“, začu joj se iz usta i Korać se nagnu još bliže, samo koji centimetar od krupnih kapi znoja na njenom pepe-ljastosivom licu.

„Da?“ reče on.

„Ne“, reče ona. „Neću... Ne mogu... Moram da... Ne... vuk...“

„Šta?“ reče Korać. „Šta ste rekli?“

„Ne... VUK...“, ponovi mlada žena na nosilima, a onda joj se ote krik kakav Korać nije čuo čak ni u sopstvenim košmarima.

Bolničar se progura kraj njega, čučnu i sam, pa pomeri prekrivač toliko da joj otkrije mišicu. Inspektor se ponovo uspravi i odstupi da bi bolničar imao više prostora da joj ubrizga injekciju za smirenje. Rastrojeno prođe rukom kroz kratku, kuštravu crnu kosu.

Pančić ostavi pozornika i priđe mu. „Našli su je tamo, u onoj velikoj lokvi“, reče. Korać pogleda za njegovom rukom i na deformisanom kolovozu bulevara, odmah do ivice pločnika, vide duboku i široku baru zaostalu od nedavne kiše. „Ležala

je ničice i tresla se. Bila je prekrivena krvlju od glave do pete. Krvlju i...“ Pančić se osvrnu prema policajcu koji je bio prilično bled. „... mešanim mesom. Najverovatnije Kojotovim. Izgleda da ju je pogodio, ali tane je ušlo i izašlo. Čini se da nije povredilo nijedan vitalni organ. Odležaće duže vreme, ali trebalo bi da bude okej.“

Korać je ćutke zurio u devojkicu na nosilima čija je drhtavica počela da jenjava.

„Pomenula je nekog vuka“, reče on.

„Vuka? Kao, životinju? Misliš da je ono tamo mogao da uradi vuk?“

Korać slegnu ramenima. „Vuk, vučjak... Možda, ako je bio dovoljno izgledno i krio se među otpacima... Grad je pun odbeglih pasa i lotalica.“

Pančić zavrte glavom. „Morao bi da bude velik kao doga... Ma šta doga, kao medved! I ako je već tako, gde je onda ta džukela?“

Korać očuta dok je posmatrao kako se bolničaru koji je devojci dao injekciju pridružuje još jedan da bi mu pomogao da je ubaci na nosilima u vozilo.

„Koja je klinika dežurna?“ upita Pančić.

„Ma, odvešće je na urgentni. Zašto?“

„Možda bi trebalo da postavimo tamo nekoga da stražari. Ona je jedini svedok Kojotovog ubistva.“

Pančić zavrte glavom. „Neće da može. Pošto je Kojot bivši, kol'ko noćas ima da počne cirkus. Načelnik teško da će da izdvoji nekog od ljudi da gluvari pred vratima šok-sobe. Ne... Ovi iz interventne su joj uzeli podatke iz lične karte, tako da možemo da joj otvorimo dosije. A ovima sa urgentnog ćemo javiti da nas redovno obaveštavaju kako joj je. I da je ne otpuštaju sa odeljenja, a da prvo ne pozovu nas. Ako za koji dan bude u stanju da razgovara, skoknućemo da popričamo sa njom.“

Ambulantna kola krenuše uz zvuk sirene od kojeg su Koraća zabolele kosti i zubi. On sede na rub pločnika i obgrli kolena,

pustivši Pančića da završi formalnosti s bledim policajcem. Tupo je zurio u odsjaj mesečevog tananog srpa na barici, a onda podigao pogled. Bledo i avetno nebesko telo tek je izlazilo iz faze mladog meseca i još je bilo daleko od onog punog, savršenog srebrnog kruga. Ubrzo, Koraću se pridruži kolega i pljucnu među rešetke kanalizacionog otvora.

„Zasrali smo, zar ne?“, reče on posle nekoliko trenutaka tišine.

Korać ga pogleda iskosa. Klimnu glavom.

„Tja“, reče Pančić i istrese novu cigaretu iz kutije. „Dešava se. U svakom slučaju, biće zabavno sledećih dana.“

Nije ni slutio koliko.

Sledećih dana Korać je bio toliko zauzet da je gotovo zaboravio na mladu ženu umešanu u Kojotovu smrt. Kojotovo carstvo raspadalo se po šavovima; ubistva, eksplozije, pogibije u vratolomnim jurnjavama kola po ulicama starog i novog dela grada, krunisani su požarom u njegovoj vili u Ulici Miloja Đaka. U stanici je vrilo, a sa ulica malo-malo pa je stizala neka nova vest. Boris Mašić zvani Džiber bio je u punom usponu, i gazio je sve pred sobom. Kojotova udovica i dva mala deteta uspeli su da se pre požara sklone izvan zemlje, a Džiber je sada čistio i poslednje ostatke Kojotove mreže. Kesice u kojima će se od sledeće nedelje *lobe* valjati u gradu nosiće novi zaštitni znak.

Korać je na sebe preuzeo ono što su inspektori u svom polu-profesionalnom žargonu nazivali „rmbanjem“ – pribavio je broj telefona zoologa koji je važio za najboljeg poznavaoca vukova u zemlji i – uveravali su ga – na širem području Balkana, te zakačio sastanak s njim, to jest *njom*. Posle toga je nameravao da svrati do šefa patologa, koji su do sada valjda obavili sve potrebne analize na ostacima Aurela Kostića. Za to vreme, Pančić će u računarskoj bazi podataka kopati za eventualnim tragovima i izveštajima o sličnim napadima.

Profesorka Biljana Žižić imala je titulu doktora biologije i kancelariju na Prirodno-matematičkom fakultetu u Beogradu. Njen doktorat imao je za temu interakciju ljudi i vukova i Korać je verovao da će mu naučnica pomoći da sagleda sve što se dogodilo te večeri. Stigao je nekoliko minuta pre zakazanog termina da bi zatekao zaključana vrata. Hodnik u kojem je stajao nalazio se u slabo posećenom krilu velike zgrade fakulteta i on odluči da sačeka tamo da se gospođa Žižić pojavi. Dok je stajao pred njenim vratima, ponovo je otvorio iscepljeni list jučerašnjih novina s člankom koji se bavio užasnom smrću Aurela Kostića.

Sumnja se da je u smrt beogradskog „kralja kriminala“ umešana divlja zver, glasio je nadnaslov. A zatim, ogromnim masnim slovima: *RASTRGNUT POLICIJI ISPRED NOSA*. Korać je osetio bes, baš kao i kada je prvi put pročitao članak. Odozgo još nisu stizale reakcije, ali slutio je da se njegovo odeljenje neće slavno provesti. Ispod naslova bila je mutna i tamna fotografija polupojedenog ljudskog leša koja nije imala nikakve veze s Kostićem i verovatno ju je redakcija tabloida pokupila iz nečije morbidne arhive, a u gornjem desnom uglu nalazio se mali Aurelov portret. Delovao je mlado, bezbrižno, moćno. Tekst ispod fotografije Korać je znao gotovo napamet:

Policija je i dalje bez komentara na tvrdnje dobro obavještenih izvora da je za smrt Aurela Kostića zvanog Kojot, poznatog žestokog momka s beogradskog asfalta i kasnije uspešnog tajkuna, kriva divlja zver, najverovatnije vuk izuzetne snage i veličine. Da podsetimo, u petak uveče Kostić je bio u restoranu s neidentifikovanim pratiljom, ne znajući da se nalazi pod prismotrom policije, koja je već dugo prikupljala dokaze o njegovim nezakonitim aktivnostima. U uličici 28. marta došlo je do napada o čijim detaljima nadležni organi ne žele ništa da kažu pokrivajući se floskulom o „ugrožavanju istrage“. Isti obavješteni izvor tvrdi da je Kostićeva pratilja preživela napad i da je trenutno „na bezbednom“. U svakom slučaju, naš list će nastaviti da istražuje ovaj sumnjivi događaj jer...

Korać izgužva list i ubaci ga u korpu koja je stajala u dnu hodnika, ispod prozora. Priželjkivao je da sazna identitet „dobro obaveštenog izvora“ i da se lično njime pozabavi. Ekipu koja je te noći bila na terenu činili su provereni ljudi – od operativaca i pripadnika kriminalističke tehnike, pa do inspektora i saobraćajne policije, koja je osmatrala okolne ulice i Bulevar. I svi su od načelnika dobili najozbiljnije upozorenje da ne smeju ni da zucnu medijima ništa o onome što se dogodilo. Ipak, od nekoga su informacije curele.

Korać začu korake i okrenu se. S druge strane hodnika prilazila je niska sredovečna žena kratke, šatirane kose i prijatnog lica. U prevoju lakta leve ruke nosila je nekoliko malih knjiga i računarskih kuglica, a desnu je pružila da se rukuje s njim.

„Vi ste iz policije? Ja sam Biljana Žižić.“

„Drago mi je, gospođo. Aleksandar Korać, odeljenje za krvne i seksualne delikte. Jutros smo razgovarali.“

„Da, da“, reče profesorka Žižić dok je otključavala vrata kancelarije. „Izvolite, i izvinite ako kasnim. Bila sam na predavanju.“

Prostorija je bila skućena i mirisala je na knjige i prašinu. Korać se smestio u malu fotelju kraj stočića za kafu, dok je profesorka sela za svoj veliki radni sto prekriven urednim hrpama hartije, fasciklama i perifernim priključcima njenog računara. Bile su tu dve velike staklene vitrine pune knjiga na najrazličitijim jezicima, i poster i kalendari na zidovima sa slikama i fotografijama vukova, lisica, pasa, hijena i sličnih životinja.

„Da li ste za neko osveženje, mladi gospodine?“, upita ona ljubazno.

„Ne, hvala“, odbi učtivo Korać. „Ne želim da vam oduzimam dragoceno vreme. Hteo sam samo da se posavetujem s vama...“

„U vezi sa ovim, navodnim, napadom vuka?“ Osmehnula se na njegovu trenutnu zbunjenost. „O, čitam ja novine i trudim se da mi ne promakne ništa što je u vezi s mojim poljem ekspertize.“

„Tako je“, potvrdi on i osmehnu se i sam. „Mogu da vam kažem samo to da sam bio prisutan kada se to dogodilo i da sve upućuje na napad divlje zveri. Pored toga, postoji svedok koji je pomenuo vuka. Doduše, u stanju koje se ne može baš nazvati prisebnim, ali ipak... Ne verujemo da je to slučajno.“

„I šta biste želeli da čujete od mene, mladiću?“

„Sve što bi moglo da nam pomogne da sagledamo je li zaista posredi bio napad životinje ili možda nešto drugo.“

„Hmm.“ Profesorka Žižić zamišljeno napući tanke usne i poče da lupka spojenim kažiprstima po njima. „Ovako, bez neke dublje analize i detalja, mogu da vam kažem da su izgledi za takav napad u užem centru Beograda gotovo ravni nuli.“

Korać klimnu glavom. „Naravno, takav zaključak nalaže i zdrav razum. Ali u ovom slučaju, nažalost, činjenice upućuju na suprotno.“

Profesorka ga pogleda i uzdahnu.

„Mladiću, da li znate da u ovo vreme – ako zanemarimo zoološke vrtove – izuzetno malo ljudi uopšte dođe u priliku da se suoči s vukom. A opet, svi ih smatraju opasnim. Istina je, vukovi mogu da obore brze i masivne životinje kao što su jeleni i bizoni, pa bi bez mnogo muke oborili i čoveka. To imate često u holivudskim filmovima – stereotip o krvožednim vukovima koji napadaju usamljene putnike u snežnim stepama ili malu decu koja sakupljaju drva za potpalu u šumi, da bi od njih bile pronađene samo okrvavljene krpe... Ali taj stereotip jednostavno ne odgovara istini.“

Profesorka se zaveli u naslon svoje fotelje i nastavi:

„Možda je za stvaranje takvog stereotipa najzaslužniji čuveni slučaj 'Zveri iz Ževodona'? Da li ste možda čuli za to?“

„Ne“, odgovori Korać.

„U Francuskoj, u 18. veku“, reče profesorka, „jedan vuk je navodno ubio više od stotinu ljudi, da bi ih delom pojeo, pritom povredivši još pedesetak u više od dvesta napada. Ti događaji su tada privukli veliku pažnju i opisani su u mnogim knjigama,

filmovima čak. Imate onu čuvenu Setonovu rečenicu iz 1937. godine: 'Strašni vuk tumarao je zemljom, kao smrt sama, a trag mu je crven bio od ljudske krvi.'

„Ali?“, reče inspektor.

„Da, baš tako, mladiću, *ali...*“, pogleda ga žena s odobravanjem. „Sva ta ubistva dogodila su se u ruralnoj i planinskoj oblasti Ževodon – to je u centralnoj Francuskoj pa malo na jug – u periodu od tri godine, između 1764. i 1766, u oblasti od 700 kvadratnih kilometara. Tamošnji stanovnici bili su preneraženi i zaplašeni, pa su pozvali lovce, ali i vojsku, da vuka pronađu i ulove. Čak se i plemstvo upuštalo u potragu za njim, uzbuđenja radi. U toj oblasti ulovljeno je nekoliko vukova, ali ubistva su se nastavila. Na kraju su uhvatili dva vuka i za jednog od njih utvrdili da je ževodonski. Priča se da su bili 'naročito krupni' i da im je krzno bilo neuobičajene boje. Oni koji su preživeli napade prepoznali su prvog vuka kao ževodonskog po ranama na lešu životinje, istim onim koje su vuku naneli dok su se branili. Ali i telo drugog vuka identifikovano je kao ževodonsko, po ljudskim ostacima pronađenim u njegovom želucu.“

„I dalje ne vidim šta tu može da dovede u sumnju vučju krvožednost i sklonost napadima na ljude“, reče Korać.

„Strpljenja, mladiću.“ Profesorkin glas bio je smiren i autoritativan i inspektor je mogao da pretpostavi da su njena predavanja veoma posećena i popularna među studentima. „Ima tu nekoliko nejasnoća. Najpre, da li je sve smrti prouzrokovala ista životinja ili nekoliko njih? Dalje, da li je uopšte bio posredi vuk?“

„Kako to mislite?“

„Napomene u vezi s veličinom i bojom krzna ukazuju na to da možda posredi nisu bili 'pravi' vukovi, već mešanci vukova i lokalnih ovčarskih pasa. A opet, možda se tu motala i neka hijena, odbegla iz putujućeg cirkusa? Ili je možda ubistva počinio čovek, neki serijski ubica iz 18. veka?“

Korać frknu na to. „Još ćete mi reći da je uzročnik zapravo bio vukodlak.“

Na njegovo zaprepašćenje, profesorka Žižić ga pogleda prodorno i očuta gotovo čitav minut. Onda, kad je Korać već počeo da se oseća nelagodno, ubeđen da je nečim uvredio ovu ozbiljnu i ljubaznu ženu, ona nastavi kao da prethodnog komentara nije ni bilo.

„Svesni ste, inspektore, da slučajevi vučjih napada na čoveka u prošlosti nisu bili detaljno istraženi niti dokumentovani. Danas je to drugačije – sigurna sam da vaše službe ovaj slučaj tretiraju kao i svaku krivičnu istragu. Pretpostavljam da ste obezbedili mesto zločina kako biste sačuvali što više dokaza. I jamačno ste obavili obdukciju, analizirali krv na odeći žrtve, izmerili okolne tragove i pregledali pronađene vlasi i dlake pod mikroskopom... Uobičajeni kriminalistički postupci jasno će vam reći da li je zaista posredi napad životinje.“

Da, pomisli Korać, *ako oni somovi iz tehnike nisu i tu zasrali*. Ali zadrža to za sebe.

Profesorka otvori fioku stola i počeo da prebira po kuglicama. Ubrzo izvuče jednu, pogleda detaljnije nalepnicu na maloj kutiji i pruži kuglicu Koraću, koji ustade da je uzme i sede natrag u fotelju.

„Ovo što ste mi dali...“, zausti on.

„Jeste kuglica s dva relevantna izveštaja o napadima vukova na ljude i ljudsko-vučjoj interakciji. Prvi, takozvani Linelov izveštaj, bavi se napadima dokumentovanim u Severnoj Americi i Evropi, pa preko Indije i Kine sve do Japana. Drugi, Maknejev izveštaj, ograničen je na susrete ljudi i vukova tokom 20. veka u Kanadi i Aljasci – gde živi gotovo polovina svetske vučje populacije. Ako budete imali dovoljno strpljenja, tamo ćete naći veliki broj argumenata za to da svog napadača treba da tražite među drugim grabljivcima... najverovatnije među ljudima.“

„Možda biste mi ipak uštedeli vreme svojim komentarom... u najkraćim crtama, naravno.“

Profesorka Žižić ga odmeri, uzdahnu, pa ustade i priđe prozoru.